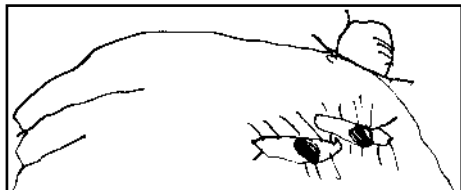

Pátek 18. srpna 2006

Svátek má Helena

*Jak málo dobrého nakonec najde
člověk v tom, po čem prahne,
porovná-li to tím, co všechno doufal najít.*
Niccolo Machiavelli
(Mandragora)

Být cizincem, který jen projíždí

Mám jednu velkou výhodu. Jsem na Hronově cizincem, který jen projíždí. Mám tak schopnost vidět to, co jiní nevnímají, protože – jednoduše

řečeno – si zvykli.

Lidé v ulicích Hronova, v divadlech, při náhodných setkáních se ke mně chovají přátelsky, ochotně, vstřícně. Ženy – samosebou krásné –, děti a dokonce i muži se usmíva-

jí, pozorují mne a oslovují sami od sebe. A k tomu přidávají laškovné pohledy. Připomíná to valčík v rytmu zpěvné intonace krásného českého slova „dobrý“. Tyto scény se však odehrávají pouze v ulicích města, divadelních sálech nebo na jiných otevřených prostranstvích, kde byste to ani nečekali. Jako bychom právě tato místa měli podvědomě spojená se svobodou a skutečnou lidskou pospolitostí s právem na sebeurčení.

Jakmile ale vezmu za kliku restaurace, začne hotové peklo. Je to paradox, který si nedokážu vysvětlit. Náhle se stanu

takřka neviditelným. Prostě neexistuju. A když už o mne náhodou oko personálu zavadí, tak zaručeně bez úsměvu, který by potvrdil, že sem patřím, že vůbec existuju. Naopak. Při návštěvě zdejších restaurací získává člověk pocit, že není, nebo že překáží. A když už mám to štěstí a objedná si, následuje další martyrium: čekání na jídlo. Nikdo se nezajímá o to, jaká muka prožívá můj žaludek. A když se rozhlédnu, vidím, že nejsem sám. Všimli jste si, že vás číšníci nenutí konzumovat? Tak tomu říkám paradox! Tak tomu říkám

pokračování na straně 2

výhra! Když už mi konečně přinesou jídlo, jsem téměř mrtvý hladý.

Jak si vysvětlit takové proměny? Copak jsou místa, kde vytahujeme z kapsy peněženku, abychom zaplatili za nějakou službu, místy ovládání, nadřazenosti a moci, jež nesnesou osobní tón? Nebo je to proto, že někoho obsloužit představovalo vždy těžké břemeno a chybí vůle přetvořit ho v akt komunikace a vzájemné důvěry?

Je to škoda, protože cizinec, který chce ochutnat výtečnou českou kuchyni, se občas ptá, jestli se nespletl a zda je tady správně. Naštěstí je ještě ulice a divadlo, které ho nakonec ujistí, že existuje a je tu vítán.

Caya Makhélé

SOUTĚŽ

Najdi si svého medvěda

Hrajte o knihu **Pódia z krabičky** (nesoustavné nahlédnutí do historie malých neprofesionálních scén 60. let 20. století. Kniha je doplněna pětideskovým albem se stovkou písní amatérských divadelníků.)!!!

Pro radost, rozptýlení a zábavu ukrýváme do každého čísla Zpravodaje JH medvěda. Všechno se před vámi skrývá a bere na sebe nejrůznější podoby. Vaším úkolem je objevit schovaného medvěda a přinést do redakce zprávu o jeho poloze. Kdo medvěda najde, bude strčen do redakční krabice. S tou každý večer zamícháme a vytáhneme z ní jednoho šťastného výherce, který dostane dárek od NIPOS: Pódia z krabičky

Jak se do soutěže zapojit?

Krabici na odpovědi najdete u vchodu do budovy spojující Jiráskovo divadlo a Sál Josefa Čapka (pokud prší, je krabice hned za dveřmi). Na odpovědní lístek napište své jméno a kontakt, abychom vám mohli cenu předat. Uzávěrka dnešní soutěže je o půlnoci. Upozornění: Zadání, ani správná odpověď z minulého čísla není správnou odpovědí v tomto čísle. A ani Černý medvěd z Plyšolína, který se vetřel už i do recenzí, s námi nesoutěží.

Správná odpověď z minulého čísla:

SMS poesie na Hronově žije! Ano, tentokrát byl medvěd ukryt na str. 16 v básničky Jasanky jako gumový medvídek. Pódia z krabičky dnes vyhrává Eliška Vošmiková. Blahopřejeme!

Cena z minulého čísla se nepředávala, neb nebylo žádného výherce.

ZAJÍMÁ MĚ NAPOJENÍ NAPOJENÍ

Dnes v noci a zítra odpoledne se v Sále Josefa Čapka představí možná nejprovokativnější a rozhodně nejneuchopitelnější projekt amatérského divadla posledních let: DS LÁHOR / Soundsystem. Jde o jakýsi „all-stars-band“ mladých performerů zabývajících se improvizovaným divadlem. Jeho duchovním otcem je PETR MAREK (1974). Mnozí jej znáte z jeho kdysi i na JH velmi populárního Dekadentního divadla Beruška (DDB), které se jako jedno z prvních u nás zabývalo „totální“ improvizací. V roce 1997 absolvoval Petr Marek FAMU a má za sebou několik krátkometrážních a dva celovečerní filmy (Láska shora a Nebýt dnešní). Kontakt na něj a celý projekt: www.unarclub.cz

vývojem. Během let se ze slovní improvizace a situační komiky dostala k hudebně - dramatickému tvaru podobnému muzikálu, v němž se mluví, zpívá, tančí a online vytváří hudební doprovod. S rostoucím věkem herců navíc přibyla i skutečná témata, takže se stane, že vznikne temná realistická hra s existenciálním vektorem. Mimo to existují nová jevištní uskupení jako RADIO IVO, což jsem já s Johanou Švarcovou z Divadla DNO/Teatru Plyšolína, hraju s Divadlem Vosto5 v Zahrádkách, v Ypsilonce v Nic nás nezastaví, v kapelách Krásný stěhovák Gerard & Sexuální nábytek a Midi Lidi, točím filmy a učím na FAMU. Prokop Holoubek je mým soupeřem v hudebních projektech a nyní je šéfem brněnského klubu Fléda. Jirka Nezhyba je ekologickým právníkem a oba hrají samozřejmě v Láhor/Soundsystemu.

Stále se věnuješ na divadle improvizaci. Co tě na ní láká? Proč jsi tak dlouho u ní vydržel?

Jednoduše je to tak napínavé, že se nemusím bát, že se budu nudit při reprízách. Ale to ber spíš jen jako bonmot. Zajímá mě to jako výzkum. Proto se věnuju improvizaci v několika podobách, od činohry přes muzikál až po hudební koncerty kapely s nulovou přípravou. Zajímá mě napojení napojení, které vzniká nejen mezi herci, ale i mezi herci a diváky, čímž myslím skutečnou „informační síť“. Pravidelně totiž hráváme na „nevyčtená přání“ diváků, dost často o problémech, které právě v tu dobu v někom nebo někde blízko probíhají. Nevěděli jsme, proč z ničeho nic hrajeme půlku představení o panence Barbie, a na druhý den jsme se dozvěděli, že tu noc umírala její autorka. Nekecám, i když je to samozřejmě jen efektní extrémní příklad.

Co přivádíte na letošní JH?

Představení 100 procent alibi je druhou společnou „inscenací“ uskupení Láhor, které vzniklo před třemi lety. Slovo „inscenace“ používám proto, že některé naše hry se uchytily tak, že je hrajeme opakovaně, ovšem v často od sebe dost vzdálených variacích. Zůstává nám schéma a postavy. To, o co jde nejvíc, je výzkum možností každé postavy v různých dějových, ale i žánrových obměnách. 100 procent alibi nás zatím velmi baví. Je to existenciální představení. Přitom stále dost pitomé.

Kdy jsi byl poprvé na JH?

Přibližně před třinácti lety s tehdy ještě velmi mladým Dekadentním divadlem Beruška, které právě zde zažilo zásadní přerod. To díky tomu, že muselo zahrát dvě představení těsně po sobě, což se mu do té doby nestalo. V té době ještě nebyla totální improvizace „programem“ Berušky, ale jedním z hlavních prostředků, to znamená, že představení procházely oblíbené motivy, až „scénky“. V přestávce mezi dvěma hronovskými představeními, z nichž to první bylo absolutním inspiračním propadákem, se Beruška rozhodla, že od nynějška zahazuje jistoty. Druhé představení už bylo první veřejnou totální improvizací Berušky se vším všudy. A bylo zcela radostné. Zajímavý pak byl rozborový seminář, během nějž jedna divácká skupina tvrdila, že Beruška zahrála špatné představení, a druhá, že dobré.

Existuje ještě DDB? Co dělají jeho původní členové?

Beruška žije víc než tehdy. Odehraje ročně pravidelně kolem 30ti premiér a prošla, myslím, velkým výzkumným

Protože tento rozhovor vychází před vaším představením, nebudu prozrazovat přesně, o co půjde, přesto mi nedá, abych se nezeptal na předpokládám nejkontroverznější součást vaší inscenace, jíž překračujete jistá tabu. Jak tento motiv vaší improvizace vznikl a co si o zobrazování smrti a sexu myslíš?

Myslím, že nic nepřekračujeme. Nikdo tam není nahý, což by koneckonců dneska na divadle nic nebylo. Podle mě se tam neděje nic extrémního. To, že uvádíme na plakátech a před vchodem do sálu, že PŘEDSTAVENÍ JE DO 15 LET NEVHODNÉ, je proto, že se tam občas mluví sprostě a je tam smutná sexuální scéna, kterou bych v dětství vidět nemusel.

Co je pro tebe tabu? Existuje něco takového jako tabu dnes v této společnosti? Existuje něco takového pro umělce?

Jejda! Já si o tomhle moc nemyslím. Pokud nebereme v potaz taková ta tabu z prudérnosti, pak je to už jen otázka etiky. Jeden ze studentů FAMU říkal, že natočí film o tom, zda může být vražda uměleckým dílem. Já jsem mu na to řekl, že tohle už není umělecký, ale lidský problém.

Vedle vraždy je ve vaší inscenaci i motiv sebevraždy. Má člověk právo na sebevraždu?

Má. Jen tím může úplně zkazit život jiným lidem.

Jsi věřící?

Nemám odpověď. Občas se z představení Berušky stane křesťanská agitka. Nevím, co ta touha znamená. V nejhorším případě by to mohlo být moje existenciální životní sebe-klišé. Věřím v lepší verzi.

Jak vidíš tento svět?

Nejsem ochotný být v tak krátkém čase našeho rozhovoru globální. Nemyslím si, že nejruznější společenské posuny, třeba ta tabu, o kterých jsme mluvili, ovlivní skutečnou podstatu jevů. A nejsem apokalyptik, abych měl pocit, že se řítíme do záhuby.

Překvapuješ mě. Přes tvůj vnější skepticismus se mi zdá, že jsi docela pozitivně laděný člověk...

Skeptik rozhodně nejsem, jsem pouze založením ironik, čili můžu působit protivně. Jsem pozitivně naladěný ironik.

Vladimír Hulec

PC – OHLÉDNUTÍ ZA ČTVRTKEM

Počet účastníků: 90

Hlavní témata debaty:

Existenciální pocity nicoty v současném světě (k inscenacím Konec hry a Venku!, čas debaty 79 minut)

Překlad z jazyka literatury do jazyka divadla (k inscenaci Lolita, 21 minut)

Na inscenace Plyšový zajíc do lesa nepatří a Vějíř zbývá závěrečných 15 minut.

Čas PC je poprvé zcela vyčerpán.

Celkem 6 minut debaty je promarněno vinou neochoty vyškovského souboru odpovídat na otázky diváků. Toto mlčení ale vyprovokuje diváky – díky tomu je překonán rekord v počtu vstupů z pléna – nejméně 10.

Vytrženo z debaty:

Existenciální hry Camuse a Sartra představují historicky zatím poslední proud dramatiky opírající se o filozofický systém.

(Vladimír Štefko)

Absurdní drama nahrazuje lineární rozvíjenou fabuli aristotelovského dramatu doslovně realizovanou metaforou.

(Daria Ullrichová)

Není úlohou umění, aby dávalo divákovi domácí úkoly a dělalo z něj luštitel křížovek. Divadlo je potud divadlem, dokud existuje interakce mezi scénickým prostorem a diváky.

(Vladimír Štefko)

„Řeči mají být krátké, dlouhé mají být klobásky.“

(slovenské úsloví, citované V. Štefkem)

OD HLAVY AŽ K PATĚ

To se nám ale udělalo krásně, co říkáte! Šiki Rajska okouzlená slunečním dnem vydala se do parku, chtěla nasát srpnový vzduch a módní hity už končících prázdnin. Konečně vedro! Konečně svetry a kalhoty dole! A sukně nahoře! Tedy zatím na vzestupu, protože letošní Jiráskův Hronov patří v oblasti módy dívčím nohám, každý muž k nim padá (takže možná nejen v oblasti módy).

Sukni ano, ale nevím jestli u nohou tvých kdosi ležeti bude. Možná snad jen do sukně si ruce otře, jako do utěrky. Roztrhané cáry napoví a ani trochu bílá lýtka netají. A co boty, které vůbec neladí? Snad jen zout se a běhat v polích, jak zdrchaná víla Amálka, s kterou mládí trhá.

Ano, ano, ano, volánky a větre, že hodně barevné! Volánky užívám, volánky volám, volánky dodám! Přehlídková nálada každým volánkem na víc pořádné obrátky dostává! Ustříhnete staré džíny a našijte si i třeba z peřiny volánky. Úplná princezna a ještě v sandálkách! Dost dobrý ty volánky, hustý ty v...!

Když dva nosí totéž, není to totéž! Vidíme opět džínovou sukýnku, ale zde bylo použito toliko materiálu na dodání šiku, že jsem z toho v šoku! Kombinace džínoviny s krajkou, kážd a ještě kamínky je opravdu překombinovaná. Kombinujte jemně, lehce a prosím vás nezapomínejte zkombinovat vaši sukni s vrškem! Pokud zapomenete, nepomůže vám už ani mít vedle sebe solidního „kombika“ – nikdo se s vámi nesveze na stejné vlne, ale kdo jsi bez vinny, hoď kamínkem.

Loučím se a říkám, sukně ano!

Na divadelní přehlídce se doporučují dokonce i mužům! Jsou vzdušné, příjemné, romantické.. a nemusíte být za každou cenu Skotem, stačí si dát skotskou s lemem. Krásný slunný den ozvláštněný drinkem, vaše

Šiki Rajska
zrovna popíjející
rajčatový protlak

Dentální rapsódie

Moc pěkný nápad, který ale skýtá mnohem víc možností. Tu část u zubaře bych určitě vynechal a víc bych rozvíjel tu část ústní, která mě opravdu bavila.

Vít Herzina

Povedená zábava s decentními náznaky a zbytek ponechán na divákově fantazii. Prostě jsem se po delší době opět bavil.

Jaroslav Vondruška ml.

Velmi originální námět, ze kterého dokázaly ony ztracené existence vytěžit maximum. Povedené představení.

František Týmal

Studentská inscenace byla sehrána s nadsázkou a mnohdy vtípem. Bavila jsem se a zvláště pak při scénách v ústní dutině. Škoda jen, že jste v ní nezůstali, nepoopravili zub

přímo v ústech a nezazpívali na živo.

Lenka Janyšová

Milé a nápadité. Plné úžasných postavíček od zubního kazu, párátka, plombičky a samozřejmě zoubeků. Svědomí se pohnulo...

Kamila Dušková

DS ZTRACENÁ EXISTENCE PRAHA ALEXANDR GUHA: DENTÁLNÍ RAPSÓDIE ANEB STOMATOLOGICKÁ REVUE

KDO SE CHTĚL BAVIT – BAVIL SE

Spolek Ztracená existence z Prahy nás ve své autorské inscenaci (scénář a režie Alexandr Guha) Dentální rapsódie aneb Stomatologická revue hned od začátku nenechal na pochybách, že nás chce především pobavit a zvolil si k tomu příhodnou formu kabaretu. Středobodem veškerého dění učinil ústní dutinu, resp. spodní zubní část a její životní peripetie. Tento ústřední nápad, zavánějící až prvkem ozvláštnění, není vůbec špatný a dává možnosti řady originálních a vtipných sdělení, gagů a nečekaných spojení. To vše propojeno známými hudebními hity a pohybovými kreacemi dalo vcelku

příjemný odpolední koktejl, u kterého však zůstalo. Nápady časem ztrácely půvab originality a jejich prezentace zaváněly známým úslovím „ber kde ber“, jako např. opakující se spojení „Mám toho po zuby“, krk – krček apod. Příjemný výstup se žvýkačkou záhy vystřídalo poměrně nevynalézavé číslo s párátkem či vtip postrádající čištění zubů. Je škoda, že inscenace se jako celek neubírala cestou, která byla naznačena např. v situaci kolem orálního sexu, jež zaváněla až allenovskou poetikou. Naopak situace v zubní ordinaci a následný souboj Řezáka s Kazem patřily, dle mého názoru, k nejslabším místům a neuškodila by jim alespoň špetka vynalézavosti a původnosti. Přesto jsme byli svědky příjemné a úsměvné inscenace, která nepostrádala vkus a mnohé potěšila. Kdo se chtěl bavit – bavil se, mnozí možná i z úlevy, že nejsou svědky další z řady pseudovýpovědí.

Milan Schejbal

DENTÁLNÍ RECESE

Parta mladých lidí, kteří před pár lety coby studenti gymnázia secvičovali klasiky, napsali a uvedli konečně vlastní text. Jejich stomatologická revue nese všechny znaky studentské recese: neaspiruje na velké umění, její ambicí je inteligentní zábava, živé střídání dobrých a méně dobrých vtipů a gagů – k nejzdařilejším patří např. „plombička“ vytažená později „žvýkačkou“ – krátce řečeno jsem se velmi dobře bavil a nechci psát recenzi, přenesl jsem se do svých studentských let a bylo mi fajn. Měl bych pouze dvě námitky: jakýsi, a pro mě naprosto zbytečný, úvodní výstup s udílením ceny a druhou část revue bych nemilosrdně škrtnul, protože svou tematikou a kvalitou nemůžou části první konkurovat, jsou pro mě naprosto zbytečné.

Václav Špirit

Medailon

Na gymnasiu Přípotoční existuje léta dramatický kroužek, do kterého se po příchodu na školu přihlásila valná většina členů budoucích Ztracených existencí. Postupně se nabalovali další lidi z nižších ročníků a společně vytvořili několik školních představení. Historicky nejslavnější byla hra Romeo a Julie v originále (jak líčí A.Guha: „Byla to naše první absurdní hra. Ti, kdo hráli, samozřejmě neuměli mluvit renesanční angličtinou, takže tomu nerozuměli a jen to odříkávali a diváci tomu taky nerozuměli. Takže to bylo oboustranně naprosto nesrozumitelné, ale ve finále kouzelné.“) Název Ztracené existence vznikl, když se začali osamostatňovat (tedy po odchodu ze školy): „Máme totiž smůlu, když někam jedeme nebo něco pořádáme, vždycky se stane něco, co nám to jakoby překazí a máme tedy pocit, že jsme ztracené existence. Nakonec to ale nějak vyjde.“

Alexandra Guhu,

autora a režiséra DS Ztracené existence

Jak vás napadly Zuby?

Ten nápad jsem měl, když jsem si vzpomněl na základní školu, kde jsme si pouštěli animovaný seriál Byl jednou jeden život, který se odehrává v těle. V naší Dentální rapsodii k tomuto prameni odkazuje znělka seriálu, kterou máme v našem estrádním finále. Byla to opravdu jen inspirace, protože v seriálu zuby byly skály, na které útočili bacili – pamatuju si, že jsme jim vždycky hodně fandili. Podobné je to v naší hře, kde záporná postava – kaz – je taky nejpopsalnější.

Hraje vás strašně moc...

Chodili jsme spolu na gymnasium v Přípotoční a teď už jsme všichni na vejškách. Ale pořád udržujeme společnou divadelní činnost. Kromě toho máme paralelní činnost nedivadelní, jezdíme spolu na chaty nebo chodíme do hospod. Takže to hraní je pro nás takový bonus navíc.

Co teď chystáte nového?

Na Hronově jsme vyhlásili náš nový směr, nazvali jsme ho alkointelligence. Vyhlásili jsme i manifest, takže jsme se tak samozaškatalkovali. Na přehlídce nás hodnotili tak, že je to jenom zábava, studentská sranda, recese a že to nemá další přesah. Tak my jsme se teď rozhodli tu recesi povýšit alkointelligencem na vyšší poetickou úroveň, kdy se obrácíme jak proti alkoholikům (to jsou závislí nemocní lidé), tak proti intelektuálům (které nemáme rádi pro tu jejich pózu). To jsou dva vyhraněné póly, mezi kterými se my – alkointelligenceové – mátožně pohybujeme. A náš příští projekt, který je ve zrodu a chceme ho začít zkoušet na podzim, s tím souvisí. Pokusíme se zachovat podobné prvky humoru, nadsázky. Téma by mělo být vyrovnání se s fenoménem privátních mejdanů, tedy bude to o mejdanu u někoho doma – vždycky to někdo nezvládne s alkoholem, vždycky je tam pořadatel, který si to vůbec neužije, vždycky je tam někdo, kdo chce někoho sbalit, ale třeba se mu to nepovede. Ta základní idea je taková, že by to byly takové dva paralelní mejdany, které by byly opačné a navzájem se prolínaly, až by se nakonec zjistilo, že dojdou k úplné stejnému výsledku.

jas

Bílí andělé pijí tesavelu

Téma, které mne nijak nezaujalo. Provedení, které se mi poněkud přičilo.
Jaroslav Vondruška ml.

Opravdu šílené představení a nejvíc mě překvapilo vynecháním přestávky. Spletli se v programu či sami protagonisté věděli, proč tak činí?

Kamila Dušková

Nejsem otrlá, ale kupodivu jsem vydržela „poetiku“ Černých šviháků a bavila se. Teda přesněji – první hodinu. Byl tam vtip, akce, hra, překvapení. Druhá půlka se táhla a kromě závěru by mi vůbec nechyběla.

Lenka Janyšová

Já tu jejich hrubozrnnou chlastací poetiku moc nemusím. Ale spousta diváků se bavila, tak to asi mělo nějaký smysl.

Vít Herzina

Prostředí venkovského fotbalu mi není cizí, takže jsem se docela dobře bavil. Škoda jen, že se to vleklo a bylo to příliš dlouhé.

František Týmal

ČERNÍ ŠVIHÁCI KOSTELEC NAD ORLICÍ JOSEF TEJKL: BÍLÍ ANDĚLÉ PIJÍ TESAVELU

TA NAŠE JEDENÁCTKA VÁLÍ...

Když před třemi lety předvedli Černí šviháci v sále hronovské Sokolovny hru Josefa Tejкла Amatéri, část publika se s poetikou tohoto kosteleckého souboru „naturčičků“ velice tvrdě rozcházela v názoru, co „na divadle“ lze a co už nelze. Pro mě byli Amatéri při vši své drsnosti a černotě (anebo právě pro ni) svou autorskou i hereckou autenticitou velmi osvěžujícím divadelním zážitkem. O rok později přivezli Černí šviháci Solný sloup a natěšené očekávání se proměnilo v pocit, že se tu jen cosi opakuje. Když jsem včera sledovala Bílé anděly, ten pocit bohužel jen zesílil.

Předesílám, že pravděpodobně nejsem tím správným divákem: jsouc ženského pohlaví nenalézám zálibu ani ve (venkovském) fotbalu, natož pak v hospodských pitkách do bezvědomí. Ale – když už jsme u té hospody – zrovna tak jsem nikdy nebyla myslivcem, a přece miluju Hrabalovy (a Menzelovy) Slavnosti sněženek, a legendární věta postavy hrané ve filmu tak krásně Blaženou Holišovou „To zas bude v álejších nablito“ mě nepohoršuje, ale okouzluje. Opakovaná vulgarita slovníku Černých šviháků mě rovněž nepohoršuje, ale nudí, protože nedosahuje toho hrabalovského povýšení na poezii, což lze vztáhnout i na celou hru, respektive její inscenaci.

Hra o postupně se upíjející fotbalové jedenáctce, která je kompletní až ve chvíli, kdy všichni leží „tam za lajnou“ zmoženi trenérovou hruškovici, začíná anekdotickou situací vlastenecké výměny francouzských

lahůdek za poctivý český alkohol a pokračuje líčením problémů domácího mančafu, při nichž je hojně a jazykově vtipně využíváno fotbalové hantýrky. Jenže to je asi tak vše. Hra se záhy začne potácet na místě ve stereotypu tématu, jež lze shrnout do Džezikovy věty: „Kdo nechlastá, ten se nevykope.“ A jediným divadelním „ozvláštněním“ inscenace je neustálé režisérovo lamentování nad nepřítomnými herci, kteří mu kazí generálku, a přidělování jejich rolí stále se zmenšujícímu okruhu těch, kteří se ještě udrží na nohou. Nic moc nového na scénu nepřinese ve druhé polovině ani ženský element, představovaný chlapy, ostatně je to moment problematický, když do čistě pánské sestavy vpusť předtím režisér zaskakující nápořevdu Daškovou – a taky z faktu ženy hrající muže nedokáže nic vytěžit. Stejně tak „dámský“ striptýz do pánských trenek s namalovaným ženským pohlavím vzbuzuje daleko víc trapnosti než veselí, podobně jako stereotypně přehrávaná homosexualita „režiséra“, která má zjevně pouze odlišit postavu režiséra od ostatních představovaných fotbalistů, na což by stačila trika se jmény, dokonce i bez šály by se obešel. Zpočátku mě zaujal hudební plán inscenace, v němž lze vysledovat jistou snahu po kontrastu, poetizaci a pointování (využívání hudby od jazzu přes folklór dokonce až k Händelovu Mesiáši), ale i ten s postupem inscenace zlevnil na stále častější citaci pouze fotbalových popěveků.

Černí šviháci chtějí provokovat. Vyžadují diváky otrlé, milovníky černého smíchu, nikoli publikum salónní. To je v pořádku. Provokace je mi sympatická, méně už však stereotyp a vulgarita, které nudí. Ale pro objektivitu zaznamenávám, že kromě diváků, kteří během představení odešli, našlo se i dost těch, kteří se zjevně docela bavili.

Radmila Hrdinová

ANDĚLÉ TESAVELU NEPIJÍ

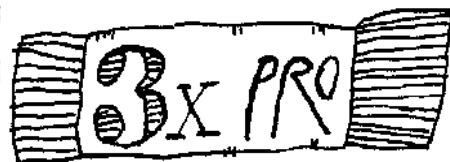
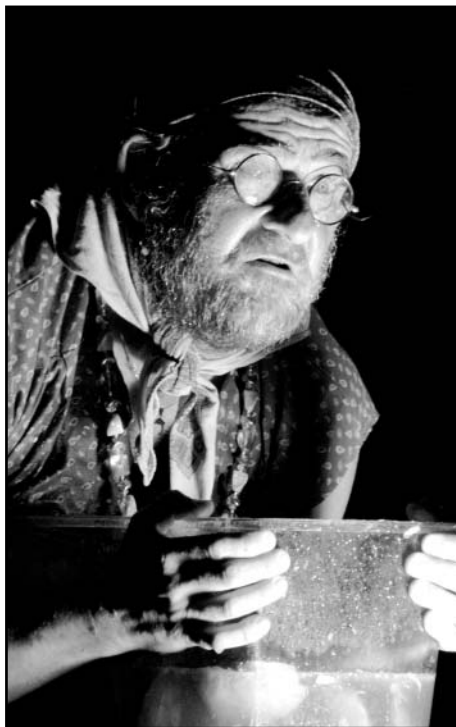
Když jsem zde před nedávnem psal o nutnosti vědomí kontextu divadla, netušil jsem, že se zapletu do pavoučích sítí divadla v podstatě bez kontextu. Divadla jako jevu, divadla jako nádoru, divadla jako černého laku na rakve. Prostě divadla, jež vzniká z býčí potřeby jeho tvůrců pro (sebe)potvrzování samotné existence a sounáležitosti bytí, bez cenzur, bez ochoty vnější - divácké - regulace. A přesto před diváky hraného, po přehlídkách putujícího a ambiciózního. Takovému divadlu se - když se mu daří - říká kulturní. Takoví jsou a to jsou pro mne Černí šviháci.

Když v roce 2003 přijeli do Hronova s hospodskou groteskou Amatéri, sklídili právem obrovský úspěch. Inscenace se záhy rozlétla do hospod a zapadlých divadelních sálů snad celé republiky. A hraje se dodnes (dosud 64 repríz)! Následné Solné sloupy ani Čilimník, byť vycházely z podobných zdrojů a byly inscenované stejnou poetikou a hrané stejnými - jen mírně obměňovanými - ochlasty s perlami na dně jejich duší, již takový úspěch nedosáhly.

Dalším pokračováním autorské řady Tejklových textů je aktuální (premiéra 14. 1. 2006) „abeceda venkovského kopáče“ (rozuměj fotbalisty) Bílí andělé pijí tesavelu. Tejkl se krátkým obloukem vrací do zapadlé venkovské hospody, ve které se - symbolicky, ale i fakticky - odehrávají poslední chvíle člověka. Ovšem člověka propitého a osudem prodávěného do bezvědomí. Fotbal je jen záminkou k vytváření absurdních situací a ještě absurdnějších řečí a komentářů. A alkohol a hospoda slouží k tomu, že ty řeči i činy jsou co nejdrsnější a pokud možno i nejdpudivější. Zkrátka hospoda nejnižší cenové kategorie, poslední zastávka před smrtí. Dotud by myslím vše bylo na dobré cestě. Dané téma i prostředí (včetně zkušeností všech účinkujících) nabízejí obrovské množství dramatického materiálu, který po švihácku přetvořen mohl by přesně navázat na prvotní Amatéry a dojít třeba úplně jinam, byť cíl je víceméně stejný. Tejkl ale zvolil ještě další plán a téma - postavy tuto „hru o fotbale“ jen v hospodě zkoušejí. Ocítáme se tedy v podstatě v divadle na divadle. Mnohé scény jsou z odstupu interpretovány, komentovány, i když fotbalová i hospodská realita stále víc a víc splývají. Kdyby Kosteletští hráli sami sebe, kdyby Milanové Pergrové (Fero Šipoš a Režisér) byli - tak jako ve skutečnosti - otec a syn, kdyby i všichni ostatní herci hráli sami sebe, mohla vzniknout velmi

zajímavá, cenná a herecky i obsahově vděčná konfrontace divadla a reality, vzhled do švihácké komunity. To se však neděje. Milan Perger starší hraje jakéhosi slovensky se vyjadřujícího hrabalovského Hantů, jeho syn homosexuálního (pseudo)estéta ničeného neodpovědností svého ansámblu. Téma fotbalu se postupem času vytrácí, rázovité figurky jsou rázovité jen vnějšími gesty a slovy, humor nikde, existenciální nicota, marnost a prázdnota také. Bez fantazie, bez nápadu, bez dramatických situací, ve stále stejném tempu, jež však není tak režijně dotahované, razantní a hlavně (jako například u Macháčka a jeho Marmelády) nosné, aby samo o sobě působilo, vypovídalo, hrálo. Citlivější či empatické duše jistě i z toho tvaru vyčtou autorův existenciální smutek a hořkost, možná až zoufalství z nicotnosti života a lidských vztahů, divadelně (tedy s nějakým nábojem, strukturovaností a rafinovaností) je předat se však Tejklovi a jeho hercům nedaří. Inscenované drsné „události“ (např. pití humusu z kavárie) a hospodské řeči nejspodnějšího kalibru působí křečovitě a násilně, autorsky, režijně i herecky bezradně. Tak jako celek. Bez nápadu je i zvolená scénografie, jež není ani hospodou ani divadelním sálem či fotbalovou šatnou, ale jen jakýmsi výtvarně chudým skladištěm. Chybí hudba, postrádám i autenticitu většiny postav. Je jen velké zaujetí všech na jevišti. Zaujetí a ochota „jít do toho“, ať si kdo chce co chce říká. Ze všech inscenací, které jsem od Šviháků kdy viděl, je tato nejméně stravitelná. Až na samu hranici snesitelnosti. Zkrátka kulturní.

Vladimír Hulec

Josefa Tejkla,

autora a režiséra hry Bílí andělé pijí tesavelu, který si mj. včera odskočil zahájit Lojzíkův Machov mezi odpoledním a večerním představením Černých šviháků na JH...

Jak přišla múza na text Bílí andělé... a co s sebou přinesla?

Impuls k napsání téhle věci vězí v mikroklimatu provinčního městečka Kostelec nad Orlicí, protože tam - možná jako leckde - fotbal hýbe životem. Hra je napsána o chlapské soudružnosti, o tom, že fotbal je tmelícím prvkem a o tom, že ženský svět je jiný, také o řevnivosti těchto dvou světů, o nemožnosti vzájemně se pochopit. Je to samozřejmě sděleno velmi tvrdou hyperbolou. Pracuje se s velkou nadsázkou, celá ta věc překvapivě rezonuje. Obávali jsme se, že to může skončit jen jako věc místní a mile nás překvapuje, že to chytlo obecnou platnost.

Když je dobře napsaný text, tak to jde pak na divadle jako po másle?

Není mojí zásluhou, že je dobře napsaný text. Zásluhu mají samotné děje, které se udály. Já jsem dal textu jen nosník, střechu, možná oblouk a pohlídal jsem si, aby vznikla gradace. Čerpal jsem více méně ze skutečných událostí, nejhorší bylo provést selekci, protože materiálu bylo asi tak na deset hodin a teď momentálně jsem se dostal pod dvě hodiny, dokonce jsem zlikvidoval i pauzu. Za dobré konstelace hvězd už to běží tak, že když přeskočí jiskra, tak drží tah až dokonce...

Kdy přišel impuls k napsání takové věci a chystáte další hru v podobném duchu?

Záměr byl letitý, mám vůbec těch letitých záměrů víc a postupně si je plním. Více méně jsem z největší míry opřený o maloměsto a rozumím Poláčkovi, který byl opřený o Rychnov, který je kousek vedle nás a načerpal z toho mikroklimatu tolik témat! Oni jsou prostě nevyčerpatelný. Promyšlím si postupně další věc, která bude založením Kostelecká, protože tam byli „raketáci“ a oficiálně tam ještě žijí a ti chlapci, kteří byli na vojně u „raketáků“ také. Je to velice zajímavá kauza, do dvou let by to mělo být na světě... **Len**

Medailon

Černí šviháci - skupina chlapců, kteří hrají, i když v souboru máme občas tu a tam nějakou ženu (např. dvě v technice), úžasně drží při sobě (divadlo je něco podobného jako fotbal). Náтурой všichni z prostředí „tesavely“ (Kostelec nad Orlicí). Více na http://www.oakostelec.cz/cerni_svihaci/

HR-ON-OFF

O (ne) smyslu divadla

Nejprve kapka hořkosti: kolega Hulec mě tím svým včerejším Hr-on-offem pěkně vytočil! Nestačí mu, že má statut proroka avantgardy a alternativní superstar JH (ale – už mu odzvání, tuhle mi někdo říkal, že už se z něj stává konformní dědek), nestačí mu, že se stal objektem zájmu konkurenčního plátku, a na stránkách Zpravodaje se prezentují na fotkách jeho příbuzní, ale k dovršení všeho ve svém sloupku shrnul všechna důležitá témata a provokativní otázky, které nám všem po celý týden táhnou hlavou. Takže, vezmu-li jakékoli téma, budu nutně vypadat jako plagiátor, neschopný vymyslet si něco vlastního, a blb – ale už bez té jeho slávy.

Takže začnu jinou. Mé prokletí je, jak to charakterizoval jeden kamarád, moje (fucking) pozitivní myšlení. Prostě nevím, na jakou stranu bych se vrtla, a tak se někdy zkrátka trefím do ON a jindy do OFF. Jsem pak vyhodnocena jako v podstatě konformní zřůda, kterou nakonec nebere ani jedna strana. Tahle moje nevyrovnanost se projevuje tady na Hronově třeba tím, že se mi z nejrůznějších důvodů vlastně stejnou měrou líbí klasická Lucerna (konečně někdo udělal poctivě celý text!), lehce komicky nehlubokomyslně pojatý Obraz (samí pěkní chlápci!), technicky a hlasově naprosto nemožné feministické trio (ale některé fóry byly prostě boží) i hitparáda plyšáků. Na Hronově se vždycky těším na úžasně chytré, jindy až magické lektory, kteří mi objevují nové světy, ale stejnou měrou na závěrečný ohňostroj. Takže pro mě jsou pak otázky, kdy se proti sobě konfrontačně staví (nejen) generační pohledy na koncepcie přehlídek, na to, co se hodí na JH a co ne (který blbec to sem vybral?), co je klasické a co je alternativní, a jaká je efektivnost využití znalostí, které lidi na JH nabyli, lehce irrelevantní. V postmoderních časech zkrátka už nemáte žádnou jistotu, v hustě alternativních představeních se objevují klišé a pravdy dávno zapomenuté, a v klasických poctivých adaptacích dojde občas ke kouzlu nechtěného, což jim dodá velmi alternativního absurdního nádechu. Samozřejmě mám svou představu o alternativní kultuře, vím, co je za ni pokládáno, ale není snad samotný fakt 76 let trvajících Jiráskova Hronova obdivuhodnou alternativou obyčejnému životu? Zatímco normální lidé se v létě raději válejí u vody, zavařují plody, jezdí do zahraničí či chodí na túry, 300 magorů (mnozí v době své dovolené) spí týden v dusné tělocvičně, tlačí se ve společných sprchách, pravidelně (a to i po flámu) vstává v osm a spoustu hodin

TEATRO PLYŠOLÍNO HRADEC KRÁLOVÉ ČERNÝ MEDVĚD A ŽELVA: PLYŠOVÝ ZAJÍC DO LESA NEPATŘÍ

ÚDER PLYŠÁKOM

RECENZE

Trieda základnej školy v Hronove. Sektorová stena s policami, typický školský nábytok. Na poličkách knižky, plyšový tygrík a chobotnica. V kúte sediaci gitarista pri zvukovej aparátúre. Dva reflektory na štendroch, na podlahe koberec a malinký paravánik. Pred paravánkom zhruba dvadsať plyšových hračiek roznych veľkostí. Zajačikovia a kráľci, medvedíci, tučniak, psíček, opička, dinosaurus, slon...O chvíľu sa ozve klopkanie na dvere a do priestoru vstúpi herečka – klaunka animujúca žabičku, nasledovaná klaunom – hercom. Produkcia sa začína. Vo svete plyšových zvieratok je všetko jasné a jednoduché. Kamaráti si pomáhajú, čistia si zuby a neberú drogy. Zajačik s kráľčkom a myškou oslobodzujú medvedíka a padajú im popri tom hlavičky.

Lenže rozprávka pre detičky sa

postupne transformuje do života hercov. A divák pomaly zisťuje, že ich život plný zvieratiek vobec nie je plyšový. Alebo je plyšový až príliš? Aktéri sa vracajú domov a riešia problémy divadla i života. Pozerajú televíziu, vypínajú, zapínajú. Ako ovládač im slúži plyšová hračka. Vzniká manželský konflikt, paravánik sa stáva neprekročiteľnou hranicou. Obklopení hračkami dokážu komunikovať už len s nimi. Zdanlivo nevinné a zábavné predmety sa postupne menia v obľudný svet zmarených ambícií. Manželova výčitka pripomínajúca partnerke, že keby mala deti, nemusela by pre nich hrať divadlo, zrazu presmeruje vyústenie kratučkého príbehu až do existencionalnej roviny.

Schopnosť hercov improvizovať, vtipne napísaný text a úmerná dĺžka predstavenia slúžia Teatru Plyšolíno ku cti. Dobré použitá hudobná zložka a autentická scénografia len podtrhuje príjemný dojem z inscenácie. Úder plyšákom síce nebolí, ale zasiahne presne a na ľudsky citlivom mieste. A to deti i dospelých.

Ján Zavarský

PLYŠOVÝ ZAJÍC NA HRONOV PATŘÍ

Improvizace jako svého druhu divadelní (umělecká) forma je dnes u nás nebývale živá a košatá. Většinou ale nejde o improvizaci v rámci dané struktury či v rámci předem daného tématu či konceptu, ale často o improvizaci samu, improvizaci jako výsledný tvar. Takto pracuje Jaroslav Dušek a řada jeho žáků. Tak pracovalo DD Beruška a soubory, z nichž vznikl Láhor soundsystem, který uvidíme v pátek a sobotu. Právě ten ovšem posouvá improvizaci dál. Zadá si téma, žánr a v rámci něho připraví s improvizací pracující projekt, který dalšími uváděními rozvíjí stále dál a dál, až – možná – vznikne definitivní, byť stále otevřený tvar a text (kdysi takto pracovali Ivan Vyskočil s Pavlem Boškem). Plyšový zajíc Teatra Plyšolína nabízí obdobný koncept. V rámci obsahem předem určeného a domluveného dvouaktového dramatu improvizují Johana Švarcová (známá z účinkování v Divadle DNO, uvidíme ji ale i v Láhoru) a Josef Rosen, absolvent katedry KVD DAMU u profesorky Pilátové, celý text a mnohé situace přímo před diváky. To znamená, že každé představení je jiné a recenze jako taková nemůže zachytit nic jiného než reflexi jednoho konkrétního uvedení (viděl jsem středeční v 15 hodin). Anebo se může pokusit okomentovat a zařadit a třeba i zhodnotit celý projekt a jeho zakončení do konkrétního času a místa.

Z tohoto pohledu byl velmi šťastně vybrán prostor neútulné třídy zdejší ZŠ. Úvodní část hry, kdy Švarcová s Rosenem hrají pokleslé představení pro malé děti, tak získalo rysy autenticity a mnohé fóry, jež by jinde byly falešnými, či křečovitými banalitami, vyznívaly trefně s přesnou dávkou cynismu (poučky, co děti mají dělat

a proč). I příběh zajíčka (předpokládám, že se v nějaké formě opakuje vždy) dokázali podat uceleně tak, aby vytvořili iluzi školkovského představení. Problém ovšem nastal s druhou částí. Zde je můj koncept nedomyšlený, lépe řečeno nesprávně prováděný. Po onom představení pro děti se oba – jak se ukazuje manželé – ocitají doma a divák sleduje jejich odvrácenou, intimní tvář. Tato proměna je ale jen víceméně řečena, prostředím se nepromění. Jinde, kde je pouze jeden prostor, nelze jinak (tam ale lze většinou používat víc proměn světla), ale zde mohli (a podle mě měli) oba performeré zdvihnout diváky ze židlí a převést je do jiné třídy (nejlépe kabinetu) uzpůsobené jako byt. Pak by iluze autenticity byla víceméně bezproblémově opět navozena a jak performerům tak divákům by se druhá část vnímala daleko intenzivněji, s daleko větším zaujetím a pochopením. Takto oba herci – trochu přitrouble (otevírání dveří a oken) – jen ilustrovali, že se ocitli u sebe doma. Druhá část tak ztratila kouzlo srozumění s prostředím. Naštěstí je ale dané téma stále nosné. Švarcová s Rosenem dokážou vytvářet „domácí dusno“ dostatečně přesvědčivé a navíc měli jako partnery duo muzikantů, manželů Kratochvílových (duo DVA, stálí spolupracovníci DNO), kteří vytvářeli velmi příjemné a s děním živě komunikující melodické linky, čímž udržovali atmosféru a napětí.

Další problém ale vznikl na úplném konci. Ten je neuralgickým bodem snad každé improvizované produkce. Když jsem tento projekt viděl před dvěma lety poprvé v rámci festivalu ...příští vlna/next wave..., kde měl premiéru, proměnili se oba „loutkáři“ v obrovské hračky. Tady takový razantní závěr scházel. Oba dva ulehli a nad jejich spícími těly začaly hračky, jež jejich těla obklopovaly, ožít a připravovat vzpouru. Vyznělo to do ztracena. Příliš do ztracena a ke škodě vyznění celé performance. Naštěstí ne zcela. Švarcová s Rosenem se vypořádávají s pseudomělci a pseudopedagogickými postupy a současně i s manželskými hádkami prací navených rodičů s obrovským pochopením a v podstatě dětskýma očima. A protože tyto události z pozic dětí ještě velmi živě pamatují, dokážou vytvářet a vystihnout spoustu absurdních, život přesně kopírujících situací a nápaditě je zparodovat. Dokážou najít (a zahrát) i jemné nuance, jež v sobě obsahují a jež už si životem omletý divák ani neuvědomuje a mnohý je i sám doma vytváří (dialogy na pozadí puštěné televize, neustálé vyvolávání hádek opakováním jedné situace a následná usmívání, řeči před spaním). Byla v tom přesně cílená razance, chytrý výsměch a v podstatě laskavý, neb dětskýma očima nahlížený škleb. Na toho, kdo improvizaci Švarcové s Rosenem přijal, mohla mít až ozdravné působení.

Vladimír Hulec

se věnuje bizarním věcem, které nemají se skutečným životem nic společného. A dvojnásobný počet jich zaplňuje do posledního místa hlediště divadel, od raného odpoledne až k půlnoci. To je tedy hodně OFF představa dovolené! A navíc jsou ti lidé spokojení, a když odjíždějí, těší se už na příští rok. Nedávno mi jeden začínající herec, nucený žít se alespoň částečně prací v kanceláři, řekl, že při konfrontaci s obyčejnými lidmi (rozuměj ráno do práce, odpoledne z práce, večer domácnost a televize), zjistil, jaké má vlastně štěstí. Že zná něco navíc, něco, co obohacuje život, něco, k čemu se může obrátit, když už ten svět vypadá k nevydržení. Stále častěji si uvědomuji, že divadlo (zvláště když do něj chodím skoro každý den), je vlastně nesmysl. Ale právě tyhle nesmysly dodávají paradoxně našim životům smysl. Pociť naplnění.

Bože, to jsem zase nesnesitelně pozitivní. Tak nevím, jsem ON nebo OFF? Zeptám se Hulce!

Jana Soprová

Co sbalíte na JH?

Co bezpodmínečně zabalíte do svého zavazadla na Jiráskův Hronov a co do něj zaručeně nedáváte?

Kdykoli to jde, beru do Hronova manžela Jindřicha, který je oporou nejen mně, ale i všem, kdo hrají, protože se směje úplně všemu. A Hronov je jediné místo, kam si nevozím knížky. Všude jinde neumím být bez knížky, ale sem se ta literatura ani nevejde.

Daniela Fischerová, lektorka KPR

Velký hrnek, silný čaj a hodně peněz, abych vydržel do pozdních hodin. Už si s sebou nevozím žádnou práci. To fakt nemá smysl.

Jakub Hulák, redakce Zpravodaje

Určitě si na JH nezapomenu přibalit Třídílňý slovník módních výstřelků, příručku Pro každého módního návrháře a encyklopedii Modulujeme módu a na volné chvíli pak mám připravený na dně osmipatrového kufru (značky FRČ) román Sundej si to nebo tě zabiju!

A co si neberu? Letos jsem si nevzala své oblíbené růžové brýle, protože špičkoví módní kritici je pro 76. ročník zavrhlí!

Šiki Rajská, stálá spolupracovnice redakce Zpravodaje v oblasti módy

ZASLECHNUTO

Vyvážené noviny jsou nuda.
To je pravda, ale my to vyvažujeme tak
nevyváženě.

Z toho plyne ponaučení, že bychom
neměli na soubory dát a vůbec bychom
s nimi neměli diskutovat. Když se samy
rozhodnou, vždycky si ublíží.

Divadla sem neberte a bude pokoj!

Jsou soubory se zodpovědnými režiséry
a pak jsou boží soubory...

Strká simkarty kamarádům do telefonu.

Zpívalo se v jedné z hronovských
hospod právě v okamžiku, kdy paní
starostka doprovázela V.I.P hosta: „Mám
malého šulína...“ Host se otázel: „Ta paní
mě zná?“

Leze, leze po železe jsem pochopil
až ve dvaceti... (Vladimír Hulec)

Fotbal je tlemícím prvkem. (Lenka
Novotná)

Račte vstoupit, prosím...

Chcete sami nahlédnout do práce
některých dílen a seminářů a zažít jejich
atmosféru na vlastní kůži? Neváhejte
a přijďte, jste vítáni!

Seminář P jako prostor Tomáše Žižky
vás zve v pátek po půlnoci na netradiční
performanci, kterou jste ještě nezažili.
Sraz všech zájemců je v 0:15 u morového
sloupu na náměstí. Ospalcům, kteří
nevydrží být tak dlouho vzhůru, pak
doporučujeme: přijďte v sobotu v 11h
dopoledne do parku Aloise Jiráska.
Sraz u starého koupaliště. Uvidíte práci
nejen seminaristů Tomáše Žižky, ale
také semináře HT jako herecký trénink
Remca de Vries.

**Nenechte si ujít tyto tři
jedinečné příležitosti!**

DIVADLO DIVAN STUDENTŮ DiFa JAMU BRNO SAMUEL BECKETT: KONEC HRY

KLAUZURY Z ABSURDNÍHO DIVADLA

Produkci studentů DiFa JAMU vnímám
především jako školní klauzurní práci, která
má na základě určitého textu obvykle přízpu-
sobného pedagogickému záměru a podmín-
kám výuky rozvinout a prověřit technické
i talentové předpoklady v míře odpovídající
určité fázi studia. Z hlediska profesionální
přípravy je posléze jistě užitečné prověřit
fungování dosažených studijních výsledků ve
víceru reprízách v interakci s publikem. Oba
protagonisté v tomto smyslu na odpovídající
úrovni potvrdili určité technické vybavení

i osobnostní předpoklady pro hereckou
práci. Bez ohledu na interpretaci zvoleného
textu si studenti v rámci daného studijního
úkolů navíc procvičili improvizaci, zcizo-
vání, hraní více rolí, práci se zástupnou
rekvizitou, demonstraci postavy i proží-
vání. Bylo zároveň nepochybně přínosné
setkat se v rámci dané klauzurní práce ale-
spoň rámcově se stěžejním dílem jednoho
z největších autorů světové dramatiky, kte-
rým je Konec hry Samuela Becketta.

Jakub Korčák

KONEC BECKETTA

V programu jsem se dočetl, že uvidím
„předváděčku“ neboli semestrální práci tří
studentů (herectví a režie), inscenaci textu
Konec hry od Samuela Becketta. Jenomže
já žádnou inscenaci neviděl. Viděl jsem
naneyvýš herecké cvičení, předlouhou
hereckou etudu dvou nastávajících
profesionálních herců, kterou s nimi secvičil
nastávající profesionální režisér s pomocí
textu jednoho z otců divadla absurdity,
přičemž si text upravili pro dvě osoby,
protože originál je pro čtyři.

V Hronově je letos přes tři stovky
seminaristů, kteří se učí, zdokonalují
v x-seminářích v jevištní řeči, hereckém
tréninku, režijní práci, pantomimě a jiných
divadelních disciplínách, dovídají se, co
znamenají pojmy jevištní situace, tempo,
rytmus, dramaturgie, stylová čistota atd.,
atd. ... Z výše uvedeného hereckého
cvičení budoucích profesionálů by mohli

seminaristé tedy něco odkoukat, jenomže:
jeden roli křečovitě propláče pohybuje
se v neméně křečovitě stylizaci, druhý
téměř nestylizuje, nenapadá mě lepší
slovo, než že hraje civilně. Dva přístupy
k uchopení absurdního textu? To se zkoušelo
před dávnými lety, až se přišlo na to, že
se má tento divadelní žánr hrát naprosto
vážně ba realisticky, tak jak je napsaný,
aby se absurdita našeho existování obnažila
až na kost, kdy se nesmysl stává smyslem. Aby
na první pohled ne-vztahy mezi jednajícími
osobami se ukázaly naopak jako vztahy
velmi hluboké, neobyčejně komplikované,
jako vztahy tragické vzájemné závislosti,
kterou navzdory nadlidskému úsilí nelze
překonat. A u Becketta to platí dvojnásob.
O jeho textech jednou někdo řekl, že jsou
o nenávistné lásce. Musím přiznat, že se
o to oba představitelé snažili, bohužel nic víc.
A to je poněkud málo.

Václav Špirit

AMATÉRSKÉ DIVADLO PATŘÍ DO POPŘEDÍ ZÁJMU A TAM I ZŮSTANE...

Na hronovskou přehlídku přijel na skok PETR VAŠIČEK, nový ředitel odboru regionální a národnostní kultury MK ČR. Požádali jsme ho o pár slov...

Dělal jste někdy amatérsky nějakou kulturní aktivitu?

Moc jste mi pomohla touto obecnou otázkou. Protože kdybyste se zeptala, zda jsem měl nějaké zkušenosti s divadelní amatérskou aktivitou, tak bych asi byl na rozpacích. Pocházím z Valašska a tak jsem byl v mládí o divadelní zážitky ochuzen. Za celou dobu jsme se školou byli v divadle jen dvakrát - jednou v tehdejšímu Gottwaldově (Zlíně) a pak na Lucerně ve Vsetíně, kde jsem vyrůstal. Takže jsem neměl možnost vytvořit si k divadlu osobní vztah. Nicméně je asi všeobecně známo, že na Valašsku se spíše preferuje folklór, hudba i sborové pěvecké umění. A to je taková má parketa. Proto jsem ve zralejším věku se svými přáteli založil festival, který letos už nabírá skutečně na obrátkách. Je to Mezinárodní setkání muzikantů v Bílých Karpatech. Ale musíme si uvědomit, že kultura, to není jen folklór, divadlo, hudba, ale široká oblast mezilidských vztahů i vztahů mezi národnostmi. A právě na tom festivalu, který jsem dostal na starost, se můžu plně vyžít. Co se týká Jiráskova Hronova, musím poděkovat všem - paní starostce a spolupracovníkům ARTAMY, že mě sem pozvali, vtáhli, protože jsem si při této příležitosti vzpomněl, že jako maturitní otázku z češtiny jsem kdysi měl Jiráska a také s tím spojený festival Jiráskův Hronov. Tehdy jsem v tom dost bruslil, ale vždycky jsem se do Hronova toužil podívat.

No, a vidíte, splnilo se mi to teprve před šestým křížkem mého života.

Přijíždíte sem jako zástupce MK ČR. Nevím, zda v dnešní nejasné politické situaci má smysl ptát se, jak to dnes vypadá se vztahem ministerstva k divadelním amatérským aktivitám a jejich podpoře?

Myslím, že divadlo má v tomto směru velkou výsadu. Jiráskův Hronov je natolik významná evropská kulturní aktivita, že se rozhodně nemusí bát o to, že by ztratilo podporu MK.

Ministerstvo kultury má šest oblastí celostátních kulturních aktivit, například oblast taneční, folklórní, divadelní, filmářskou, audiovizuální či pěveckých sborů. A právě Jiráskův Hronov patří k těm nejpreferovanějším aktivitám jak organizačně, tak podpůrně. Rozhodně tady nemusí být obava z poklesu podpory ze strany našeho ministerstva. Nakonec, když to sledujeme, za posledních 5-6 let, ministerstvo na Hronov pravidelně přispívá a ta tendence je stoupající. A amatérské divadlo vůbec patří do popředí zájmu a tam i zůstane. Neočekáváme v tomto směru žádné výrazné změny koncepcí. Kladným jevem je, že jsou stabilizovány i regionální přehlídky, které mají nezastupitelné místo. A v tom vidím budoucnost. Kdyby to byl jen Jiráskův Hronov bez přehlídek v jednotlivých krajích, regionech, tak by to asi nemělo tu kvalitu.

Jste tu zatím krátce - nicméně se zeptám, zda už máte nějaký zážitek?

Zatím jsem zhlédl jedno představení Veselé příhody Pachýře a Chroše. Jak jsem viděl, někteří divadelní fajnšmekři s tím nebyli spokojeni, asi očekávali více, ale já jsem si v tu chvíli uvědomil zajímavou věc: divadlo má velice bohaté vyjadřovací prostředky, na které jsem já osobně nebyl vůbec připraven. Když děláte v oblasti hudby, tance, folkloru, tak tam je neustálý děj, který vás vtahuje a nedává vám prostor na přemýšlení. A mně se na tom představení líbilo, když si k nám herci sedli zády a nic se nedělo. V tu chvíli mi v hlavě naskočila vzpomínka na mládí, kdy jsem hrál pro příbuzné s papírovými loutkami. Promítl jsem si tu vzpomínku, těch pět minut jsem měl čas se sám nad sebou zamyslet: jestli ten náš život není příliš uspěchaný, jestli nestojí za to sednout si někdy zády k problémům, jako to udělali ti herci? Nevím, nakolik to měli promyšlené, ale jestli přiměřě člověka, aby se zamyslel nad svým životem, tak pro mě to účel splnilo. A moc jim za to děkuji.

Jana Soprová

OHLASY ČTENÁŘŮ A DIVÁKŮ...

Nějaká tolerance

Myslím, že má smysl, aby se v Hronově hrálo i divácky náročné experimentální divadlo - i to, které je vyhraněné, riskantní a třeba i nepevně strukturované. A dokonce i v případě, že je malá pravděpodobnost diváckého úspěchu.

Myslím, že i unaveným seminaristům lačnícím po atrakcích je dobré občas naservírovat něco náročného, byť to většina z nich nepřijme.

Myslím, že také má smysl, aby si tvůrci riskantních experimentů zkusili zahrát před nevstřícným a z většiny jinak zaměřeným publikem a odhalili tak své slabiny a slabosti.

Prostě si myslím, že stojí za to, aby to „obě strany“ vydržely. I když se tvrdě narazí, i když diváci odcházejí nebo se smějí nemožností namísto divadla.

A to v obou směrech: pro vyhraněné příznivce experimentu je cenné občas vidět (byť i protřpět) nějakou tu lidovou nebo tradiční věc, pro zaryté příznivce lidovosti nebo tradicionalismu je cenné vidět (byť i protřpět) nějaký ten experiment.

Banální názor... Soudě podle mnohých netolerantních reakcí na odvážný a náročný experiment - Venku - není tento názor všeobecný, což samozřejmě nevádí, atd.

Dokonce si myslím, že letošní programová struktura Hronova je celkem vyvážená: něco málo zcela lidového, mnoho rozmanitých středně náročných proudů a něco málo extrémního, náročného, opravdu experimentujícího.

Petr Macháček
17.8.2006

Ohlasy seminaristů

Jsem nadmíru spokojen. Dá mi to hodně, hlavně do osobního života. Je to jedna velká meditace!

Honza, 20 let

Paní Daniela je vynikající ženská! Na její kurz chodit je zážitek, protože dá člověku hodně.

Luděk, 54 let

Věnuji se dramatické výchově a seminář pro mě i proto znamená a líbí se mi moc! Ale myslím, že se dozvídáme věci důležité pro každého – o mezilidské komunikaci, o divadle... Přístup paní Daniely je úžasný – hodně teoretických věcí jsem věděla z literatury, ale ona je propojuje cvičením, bere v potaz naše únavy a „vlny“... Objevujeme to, co člověk cítí, ale neví o tom, nebo – nemá to pojmenované.

Kačenka, 26 let

Je to super. Hlavně to, že si teorii zkoušíme rovnou v praxi.

Honza, 30 let

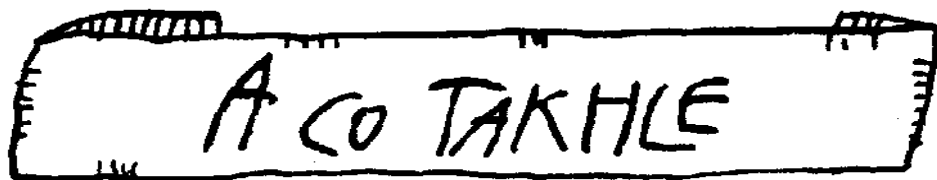
Jsem moc spokojený, protože to, co se dovídáme, je použitelné nejen v divadle, ale v každodenním životě. A raduju se také proto, že některé věci použiju i při psaní her. A taky jsme pochopili, proč Schejbal vyhrává v Palermu...

Pavel, 45 let

A já bych dodal obecnější poznámku, že KoPR jako takový je úžasný seminář, i vzhledem k tomu, že je na víc let, ne jen na jeden Hronov. Sešla se tam geniální parta lidí. Letos poprvé mně začíná docházet, že to za chvíli bude končit. Myslím na to strašně nerad a nedovedu si představit, že bych šel do jiného semináře...

David, 31 let

„Jsem v semináři nonverbální komunikace, tak to vyjádřím nonverbálně“, řekl **Radim (29 let)** a udělal gesto hodně gurmána. Mlask!

KOPR TENTOKRÁT NONVERBÁLNÍ

Na návštěvu do Kurzu praktické režie jsem šla ráda a vesele, vždyť jsem šla mezi své. Kurz jsme letos s Milanem Schejbalem „půjčili“ Daniele Fischerové, ale jinak se s Koprí scházíme už třetím rokem nejen na setkáních plánovaných Artamou – v Hronově a v Sokolově, ale taky na soustředěních „navíc“ během roku, třeba ve Chvaleticích, v Praze, vídáme se na přehlídkách, na svatbách, povídáme si přes internet atp. Vznikla tak dobrá parta divadelníků, která zrcadlí spektrum divadelního vidění od totálních experimentů k totální klasice. Když přišla možnost setkání našich Koprů s Danielou a NONVERBÁLNÍ KOMUNIKACÍ, zajásali jsme a oznamovali to kurzu s nadšením. Sama jsem tímto seminářem před časem na Hronově prošla a často si na Danielu vzpomenu třeba při politických debatách v televizi. Tělo zkrátka nelže, ať máte profesionální tým, který vás učí ta správná gesta, vždycky se nakonec prozradí, kde je pravda a jak to s vámi ten dotyčný myslí. Minimálně oči nelžou! (Pamatuji si to dobře, Danielo?)

Ne, že by bylo možné naučit se dokonale číst a cíleně „vysílat“ nonverbální komunikaci během jediného týdne na Hronově, ale – podle mé zkušenosti – Daniela Fischerová dokáže jednak nalít do hlav a poznámkových bloků svým posluchačům obrovské penzum informací a podložit je praktickými ukázkami a cvičeními, jednak vzbudit zájem přímo detektivní. Čekala jsem jen první den, než se u Koprů začal projevovat ten zvláštní zkoumavý pohled signalizující stav, kdy člověk moc nevnímá, co mu ten druhý říká, ale sleduje jeho oči, ruce, nohy, dech... až onen pozorovaný znervózní a začne se chovat naprosto nepřírozně (takže pak jakékoli vyhodnocení jeho nonverbální komunikace selhává a musí se začít znovu). Ne, vážně – ideální asi je, když se vám podaří přijmout aspoň trochu toho nového – vědomého způsobu pozorování lidí a sebe sama do života. Asi

tak, jako jedné ze seminaristek KPR, která na mě volala už po prvním dni semináře: „Zjistila jsem, že celý život trápím svoje děti! Když je chválím, dívám se jinam, zato do očí jim nadávám!“

Druhá věc je obrovská možnost využití vědomostí o nonverbální komunikaci v divadle. Zrovna v den, kdy jsem byla v KPR na návštěvě, byla na programu LEŽ a RUKA. Víte, že když někomu lžete proti své vůli, nápadně snížíte počet očních kontaktů? A naopak – lhář profesionál se vám upřeně zahledí do očí a bez skrupulí tvrdí například, že ten vysavač nejen odstraní rozlité mléko, ale taky speciálním nástavcem vymaluje obývací, zatímco jeho druhá silikonová hubice vám uvaří espresso? A taky – lež svědčí a... ale to by bylo na celý ročník Zpravodaje.

V herecko-režijní práci můžeme všechny tyhle praktické věci, které navíc často podvědomě víme a jako diváci odcítáme, využít. Jestliže režisér nechá dvě postavy jen tak nahodile podat si ruku, což může proběhnout při každé repríze jinak, už se ochudil o možnost dát divákovi-detektivovi zprávu a prozradit něco o těch dvou. Když naopak už takovou „maličkost“ narežuruje, hned divákovi pošle zprávu, že ten, co podává ruku hřbetem vzhůru, opravdu ve skutečnosti není tak skromný a přizpůsobivý, jak by chtěl vypadat... A tak dále a tak podobně. Mohla bych tu napsat ještě mnohé a na dalších příkladech pět chválu a úžas nad tím, co všechno se v semináři Daniely Fischerové můžete dozvědět a pak to použít v životě, či v divadle. Ale už takhle jsem dlouhá a hlavně o sobě, jak jste jistě z podtextu – tedy nonverbálně poznali. Omlouvám se Danielo, že tohle fakt moc nebyla reportáž z Vašeho letošního kurzu, ale víte, kdyby to šlo, jsem u Vás každý Hronov (Tedy – nemít náš KPR, samosebou!) a věřte, že ani trochu nežálím, že jsou Koprí pro jednou s Vámi a když na Vás Koprí pějí ódy a potvrzují, že jsme s Milanem měli pravdu, když jsme říkali...

Pavlaína Schejbalová

A CO TAK HLE

SEMINÁŘ DRH JAKO DRAMATURGIE – REŽIE – HERECTVÍ

Od slova k jevištnímu tvaru - lektori Marie Kotisová, režisérka a Vladimír Zajíc, dramaturg.

„My už jsme o tom všechno řekli“, zdárali se mluvit lektori. Nakonec tedy čest kursu zachránila seminaristka Markéta (ale říkejme jí Barbora Inkognito), která mluvila jako kniha...

„Jsem tady už potřetí. Zažila jsem první DRH v této sestavě lektorů a v podstatě částečně i v sestavě účastníků. Princip je vlastně pořád stejný, postupuje se od výběru textu, jeho zpracování, přípravy, výkladu, motivací postav, přes režijní práci až k práci herecké. Ze začátku máme nějakou předlohu, kterou si přečteme, pak s ní dramaturgicky pracujeme, (tj. vyškrtáváním vytvoříme vlastní úpravu) a pak se snažíme text ve skupinách ztvárnit, skládáme ho po částech do konečného tvaru. Začínáme vždy s hereckými etudami, s rozvíčením hlasu, a pak následuje podrobnější práce. Líbí se mi, že to není striktně rozděleno na části - dramaturgie a pak dlouho nic, režie a zase dlouho nic. Prostě se to všechno prolíná a dozvíme se přitom všechny podstatné věci - jak si máme naladit hlas, jak máme pracovat s pohybem, co dělá postavení těla, když se má hrát nějaká postava. Dozvídáme se i o hereckých základech, ale především hodně o dramaturgii, která obvykle stojí stranou.

Na další práci na konkrétních textech jsme rozděleni do skupinek a práce

nespočívá v tom, že bychom teoreticky povídali, jak by to mělo vypadat a co by měl režisér umět, ale hlavně se pracuje na place. Zkouší se v průběhu tří dnů a všichni se v tom tak trochu topíme a simulujeme si tak i vztahy v normálním divadle. Režisér je ten hlavní, který rozhoduje, dramaturg u něj sedí a hlídá, aby ten výklad byl v pořádku a herci jsou opravdu strašně honěni, aby ze sebe vydali to nejlepší. Možná, že ve skupině dojdeme k nějakému konečnému tvaru, ale to není podstatné. Hlavní je, že si vyzkoušíme celý proces tvorby inscenace od začátku do konce. Jde tu o kvalitu, o proces zkoušení. Naše práce je dosti samostatná, sami si připravujeme materiál a pak přijdou lektori, podívají se, co jsme dali dohromady a řeknou nám k tomu nějaké připomínky.

Vůbec nevadí, je-li někdo v kursu poněkoli káté, protože vždycky se pracuje s konkrétním textem, takže je to pokaždé jiné. Já osobně jsem přijela proto, že se dělá Revizor. A to je titul, který mě zajímá - a tohle je taková nenásilná forma, jak se s ním seznámit, jak si přečíst dokonale text, vyložit si ho, zjistit nejrůznější významy a konotace, čím je pro dnešní dobu zajímavý. Vladimír nám k tomu udělal výklad i o Gogolovi a historickém kontextu doby, takže je to perfektní. Ta hra je před vámi jako na talíři, něco se o ní dozvíte. A jestliže se dramaturgické, režijní i herecké věci ukazují na konkrétním materiálu, nikdy nemáte pocit, že je to stejné.

jas

Prst dojmů a názorů z DRH

● Jsem tady poprvé a myslím, že je nás takových většina. Přihlásila jsem se, protože mě zaujala nabídka té komplexnosti, zajímá mě dramaturgie a režie, protože jsem to nikdy nedělala. Jsem ochotna poslouchat i teorii, ale i podívat se, jak se to dělá. Jinak mám pocit, že si většina lidí ze skupiny chce zahrát, a to je pro mě příjemné, protože je můžu pozorovat a to mě to baví.

● Myslím, že člověka láká především to propojení několika složek. Každý by chtěl čuchnout k něčemu, alespoň trochu. Ale herectví je takové nejjednodušší, člověk nemusí nic umět a režisér ho k tomu navede (když to zlehčím). Líbí se mi, že každý má možnost podílet se na všem.

● Oproti loňskému DRHu to je velikánský rozdíl, loni to bylo půl na půl starí a noví lidé, letos je nás z těch starších v DRH jen šest, takže to jde všechno od začátku a smazávají se veškeré rozdíly. Jsem tu potřetí a přitom mám pocit, jako by to bylo poprvé.

● I když jste tu poněkoli káté, vždycky se můžete něco naučit. Jeden důvod je, že se spánkem je tu většinou člověk na štíru, přichází občas spací krize, člověk neudrží pozornost věčně. A tak v těch pauzách se vždycky dozvíme něco nového...

● Byla jsem tu několikrát, ale když se jedná třeba o režii, tak nemám odvalu zvednout ruku. Chtěla bych si to zkusit, ale váhám, jestli mě ti lidé budou poslouchat, jestli ty nápady mají nějaký smysl.

● Je to můj subjektivní názor, že tu letos sešla poměrně výjimečná osobnostní skupina lidí. Jsou to talentovaní nadaní lidé, kteří vyzařují spoustu energie - ani Dalajláma by se nemusel stydět...

Předání ceny za překlad.

Lucerna, jakou jste ještě neviděli

V pátek ve 23:00 v exteriérech machovských uvidíte Laternu magicu – Lucernu, jakou jste ještě neviděli. Po sto letech bude totiž začleněna do hry její ztracená část, která se dochovala pouze v mistrově rukopise na machovském špejcharu. Mistr, jelikož se bál zapsat tuto část do čitelné formy, zapsal ji v Hlaholici, skryt v temném kouři machovské hospody. Poté se pravděpodobně opil, neboť text v hospodě zapomněl. Naštěstí pan Mach, hostinský, cár papíru vzal a uvědomiv si jeho hodnotu, na trám špejcharu ho schoval, a pak na to zapomněl. Text objevili až současní světloňosi Antonín Fendrych a já, a to zcela náhodně. Chtěje vykonat potřebu, omylem vlezl jsem místo na latrinu, na špejchar. V okamžiku, když jsem si uvědomil, kde jsem, již nebyl čas odejít. Po vykonání bylo nutno čistiti. Tento úkon byl málem učiněn, při logické absenci toaletního, papírem ... a nyní se již každý dovítí, že zde počalo naše úsilí, které o páteční noci bude korunováno slavným premiérovým uvedením.

V hlavních rolích: Tejkl jako Vrchní, Pergnerové otec a syn jako vodníci, Kopecký, Špaisová, Gregar a Duchoň / Triarius/ jako muzikanti, Muňoz jako Franc, Haken a Fendrich jako Hejkal a další a další...

Petr Haken

Předání ceny za překlad.

ZE ZÁKULISÍ ANEB KDO JSOU TI, BEZ KTERÝCH BY JIRÁSKŮV HRONOV NEBYL

Zastavení sedmé – s organizačním týmem K(n)MD

Slunce příjemně hřálo do zad, když jsme s organizačním týmem K(n)MD – Maruškou Poesovou, Evou Kodešovou a Danou Strejcovskou – seděly na zahrádce cukrárny u školy. Fotograf Ivo Mičkal onu atmosféru nazval – Prostě léto! Vězte však, že tahle zahrádka každé dopoledne, pokud neprší, přestává být obyčejnou cukrárenskou zahrádkou a proměňuje se v kancelář tří dam, které se starají, aby seminaristé měli veškerý servis, který mít mají (a často ještě něco navíc). I během našeho rozhovoru se u stolu vystřídala minimálně trojice dotazujících se na cosi a to nemluví o tom, že Maruška s Evou a Danou (M.E.D.?! – to asi není náhoda!?) už měly za sebou ranní obchůzku učeben.

Maruško, ty jsi dle kolegyně tisková mluvčí vašeho týmu, tak mi řekni, v čem spočívá vaše práce pro JH?

Začínáme pár dní před Hronovem, kdy se sejdeme v Artamě všechny tři a míváme ještě na pomoc Kristýnu (dcera Marušky – pozn. red.) nebo Evičku Kodešovou ml. a dostaneme daný počet vstupenek, permanentek a stravenek a musíme je nasáčekovat do obálek dle počtu přihlášených seminaristů. Letos jich bylo tři sta a bylo to složitější o rozdělení diváckých řad na A1, A2 atd. Trvalo nám to asi osm hodin. V tom množství se většinou stane, že nakonec počty nesednou, i když vychytáváme všechny mouchy předem, a tak musíme nakonec ještě obálky znovu procházet a hledat ztracené obědy nebo večere nebo lístky... To je první krok.

To všechno zahrnuje poplatek seminaristů K(n)MD?

Ano, veškeré stravování v jídelně a vstupenky do divadla a alternativních

hracích prostorů. A nocleh v tělocvičně nebo třídách. Předem jsou seminaristé upozorněni, nebo už mají zkušenosti, že ubytování je takové, jaké je a mají možnost si na vlastní náklady objednat lepší.

A druhý krok vaší práce?

V den začátku JH sem přijedeme okolo poledne a přebíráme od správců a školníků všechny učební a ubytovací prostory. Musíme spočítat a zkontrolovat, kolik čeho tam je, zjistit případné škody atd. Trvá to šíleně dlouho, protože prostorů, stejně jako seminářů každoročně přibývá. Letos poprvé není k dispozici tělocvična v Palackého ulici – kvůli nové podlaze, seminaristé se tam ale musejí chodit mýt, protože v místě náhradního ubytování – učebnách ZŠ na náměstí zase nejsou sprchy. Trochu nás taky překvapilo, že ve třídách, kde se mělo spát, bylo množství různých učebních pomůcek (globusy, laboratorní sklo...), které tam pochopitelně nemohly zůstat. Co se týče učebních prostor, jsou letos docela optimální, ZUŠ byla celá přestavěna a je tam i jeden hrací prostor.

Jak dlouho vlastně funguje K(n)MD?

Klub mladých divadelníků tu byl už dávno před revolucí, v současné podobě funguje pod vedením Milana Strotzera asi od roku 1991. Každým rokem se Klub rozrůstá a je nejvyšší čas to nějak řešit, protože kapacity Hronova přestávají stačit.

Maruško, ty jsi z vás tří služebně nejstarší, jezdíš sem od počátku novodobého K(n)MD, za tu dobu můžeš posoudit, co se mění k lepšímu a co naopak...

Nejsem si jistá, že všem ostatním účastníkům Hronova se líbí zvyšující se počet seminaristů Klubu, protože je tím pádem méně vstupenek v prodeji. To je ale téma na jiný rozhovor. Osobně si myslím, že je to v pořádku, že seminaristů jezdí čím dál víc, i když třeba vždy nenásleduje dopad jejich vzdělávání přímo do divadelních souborů. Jde prostě o kultivaci těch lidí, ať už směrem praktickým či teoretickým, kdy se zkrátka o divadlo začnou zajímat. To je, myslím, důležité. Jiná věc je, jak je na to Hronov jako město připravený. Podle mě dělá co může, ale co se týče ubytovacích prostor, tam si myslím, že se za těch šestnáct let nezměnilo vůbec nic. Zoufalý je hlavně nedostatek sprch a WC. K dobrému se změnilo to, že dříve si seminaristé museli sociální zařízení během JH sami uklízet, což bylo neúnosné, nemohli to stíhat. Asi před čtyřmi lety organizátoři zajistili sílu na uklízení, což je obrovská pomoc.

Jak po předání prostor pokračuje váš 1. den na JH?

K večeru nastává prezence seminaristů, asi pro 90% z nich. Zbytek najíždí až

do neděle. Pak si rozdělíme prostory, každá máme na starosti několik učeben, které každé ráno obcházíme a staráme se o servis seminářů – kopírováním textů počínaje, sháněním vápna konče. Letos těch kuriozit zrovna moc nebylo...

Eva Kodešová doplňuje:

Jeden rok jsme sháněly i krávu a traktor, zařizovaly prořezání křovin kolem Metuje pro happening semináře Davida Baziky a tak dále. V tomhle nám hronovští obyvatelé moc pomáhají. Výborná je také technika v divadle, která zařídí všechno. Letos se tam bude pro jednoho lektora dokonce i prát. Pokud dostaneme požadavky včas, seženeme všechno, ale Hronov není za tak velký, aby tu bylo najednou tolik CD nebo DVD přehrávačů, tak by bylo lepší, aby se lektori ozývali předem!

A Maruška Poesová pokračuje:

Letos jsou umírněnější, akorát Tomáš

A tu je něco statistiky, kterou mi trio M. E. D. poskytlo – tentokrát o ubytování seminaristů:

Z celkového počtu 271 jich spí 83 v tělocvičně ZŠ na Zbečnicku, 98 v učebnách ZŠ na náměstí (se sprchami „přes ulici“!), 19 v Internátní škole a 22 v mimoškolním zařízení tzv. Dolíčku – na kopci nad jídelnou. Kolik seminaristů z celkového počtu si hradí ubytování na vlastní náklady? Správné řešení mi sděluje na potkání. Kdo bude první, dostane sladkou odměnu značky Figaro!

-PS-

Žižka potřebuje vápno – bude bílit bazén, ale to je maličkost.

Po obědě chodíme do jídelny, kde nám styční důstojníci seminářů předávají vrácené lístky, další požadavky atp.

Evička Kodešová podotýká, že seminaristé jsou docela zodpovědní a tím mi nahrává na otázku: Máte také pocit, že se seminaristé jako celek v posledních letech proměnili?

Určitě a výrazně. Letos jsou mnohem příjemnější a kultivovaní. Takoví vyspělejší – shoduje se celý tým.

A Maruška dodává:

Ta proměna je i věková. Dřív jezdilo daleko víc mladších 18 let, od kterých striktně vyžadujeme souhlas rodičů. Letos je lidí starších třiceti let daleko víc. Což je samozřejmě pozitivní, protože jsou to lidé, kteří už vědí, co chtějí a určitě jsou pomoci pro své soubory.

Řada seminaristů postupuje systematicky a postupně během let prochází všemi semináři. Začátkem 90. let to bylo kruté, dnes jsou seminaristé mnohem vstřícnější. Poučenost divadlem je zřejmá.

Máte od nich zpětnou vazbu na průběh K(n)MD?

Pokaždé je žádáme o takovou anketu – aby napsali plus a mínus JH - a organizátoři se snaží z těchto názorů vycházet. Nemůžou splnit všechno, ale vyšli vstříc třeba v bezmasé stravě atd. Co se týče námků nad stavem sprch, to bohužel není v možnostech Artamy samotné změnit. Dříve si seminaristé hodně stěžovali na lístky na balkon JD, letos dostali vesměs lístky dolů do hlediště. A ráda bych dodala, že je tu čím dál míň tzv. mrtvých duší – i v tom je kultivovanost seminaristů, že tu nejsou „načerno“.

Naše práce na JH pak zase končí předáním všech prostor – někdy se musejí spočítat škody, ale ty jsou většinou nahlášené a řešené hned, jak se stanou. Nevzpomínám si, že by nastalo nějaké zásadní nedorozumění.

Pavína Schejbalová

sobota 19. srpna 2006

9:00 - 10:30 – semináře a dílny

11:00 - 13:00 – Park Aloise Jirásky
Předvádění ukázek z práce seminářů a dílen K(n)MD

14:00 - 16:00 – Jídelna Hotelové školy
Problémový klub (PC)

14:00 - 15:35 (A) – Sál Josefa Čapky
DS LÁHOR/Soundsystem Hranice
Kolektiv souboru: 100 procent alibi

14:00 - Park Aloise Jirásky
Tyjatr na Káře - Opera o Františce

16:00 - 18:20 (A), 19:30 - 21:50 (B)
– **Jiráskovo divadlo**
Divadelní spolek Krakonoš Vysoké nad Jizerou
Petr Pýcha: Republiku za koně a fotbal
aneb Obrázky z dějin národa Havlase
Pavlaty

17:00 - 18:30 - Park Aloise Jirásky
Koncert dechového orchestru ZUŠ Hronov

17:00 - 18:35 (B), 20:00 - 21:35 (A)
– **Sál Josefa Čapky**
DS Tyl Rakovník
Zdeněk Jirotka, Adam Doležal: Saturnin

19:00 - 20:15 - Park Aloise Jirásky
Pohádkové cesty Rumcajse - česko-polský projekt

22:00 – náměstí ČSA
Slavnostní zakončení 76. JH s ohňostrojem

PODĚKOVÁNÍ

Hronovská technika je mezi divadelními festivaly v dobrém smyslu vyhlášená. Vždy vám vyhoví. Zvládá i mimořádné situace a skřípe při tom zubama jenom málo nebo potichu.

Děkujeme!

(Lenka Lázňovská)

Prosba

Včera večer se v Tritonu ztratil starý modrošedý telefon zn. Nokia s číslem 777 772420. **Kdo ho najde a vrátí do redakce, toho čeká sladká odměna!** Vraťte aspoň simku, prosím!

red

pátek 18. srpna 2006

9:00 - 13:00 – semináře a dílny

14:00 - 16:00 – Jídelna Hotelové školy
Problémový klub (PC)

14:00 – 14:30 (C2), 18:30 – 19:00 (B2),
21:00 – 21:30 (A2)

– **Základní umělecká škola**
Soubor Pachýř Pačejoff Plzeň
Konrád Bužle: Veselé příhody Pachýře
a Chroše

14:00 - 24:00 – **Park Aloise Jirásky**
ROCK FEST

16:30 – 17:55 (A), 20:00 – 21:25 (B)
– **Jiráskovo divadlo**
DS Scéna Kralupy
Tracy Letts: Zabiják Joe

16:30 – 17:50 (B) – **Sál Josefa Čapka**
Malá scéna Zlín
Martin Sherman: Když tančila...

22:00 – 23:35 (B) – **Sál Josefa Čapka**
DS LÁHOR/Soundsystem Hranice
Kolektiv souboru: 100 procent alibi

UPOZORNĚNÍ

**DOPRAVNÍ OPATŘENÍ
V DOBĚ KONÁNÍ 76. JH**

Dne 19.8.2006 od 20.00 do 23.00 hodin budou pro dopravu zcela uzavřeny ulice Jiráskova, T.G. Masaryka a náměstí Čs. armády! Důvodem je slavnostní zakončení JH ohňostrojem.

Vyzýváme řidiče, aby v sobotu od 11.00 hodin neparkovali a neponechávali svá vozidla na náměstí Čs. armády, které bude z bezpečnostních důvodů ohraničeno a uzavřeno.

Ve směru na Polici nad Metují bude objížděná trasa vedena přes ulice Kostelecká, Padolí a Jungmannova. Na Žďárky se řidiči dostanou ulicí Havlíčkova, Palackého a Jiřího z Poděbrad.

Děkujeme za pochopení!

Možné parkovací plochy při sobotním ohňostroji: ulice Dvorská, starý park podél železniční trati, parkoviště u vlakového nádraží, parkoviště u WIKOV ARÉNY (zimního stadionu) a Freiwaldovo náměstí.

**Za město děkuje Roman Toušek,
MěÚ Hronov a za celý JH redakce.**

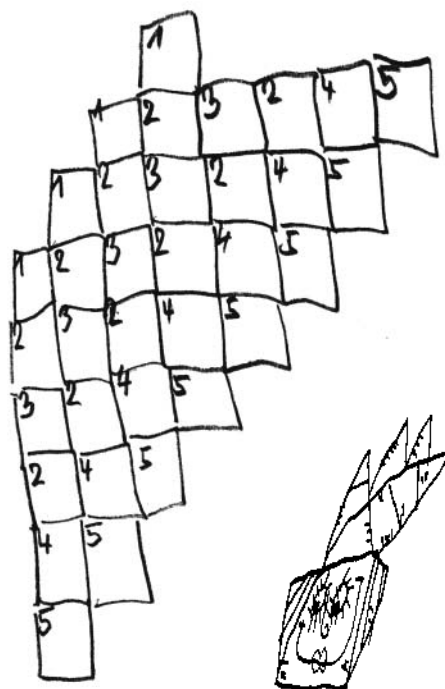
PÁTEČNÍ CHVÍLE PRO TEBE ANEB JEDNA, DVA, TŘI, ČTYŘI, PĚT!

Milé děti a divadelníci a divadelní děti, připravte se na náročnou hru! Možná chvílemi bude padat řemen a nevydržíte luštit křížovku v temporytmu po celou dobu, ale klidně si udělejte i přestávku.

- za jedničku dosadíte vždy písmenko, které je v abecedě třetí od písmenka E
- za dvojku dosadíte vždy písmenko, o kterém právě padla řeč
- za trojku dosadíte začáteční písmenko slova, které vyjadřuje velikánský cit (např. k divadlu)
- za čtyřku dosadíte začáteční písmenko slova, které vyjadřuje úplně opačný cit, než o kterém právě padla řeč (např. k divadlu)
- za pětku dosadíte písmenko, které je vždycky první v abecedě (jak to asi dělá?)

Tak, milí luštitelé, zdar a nepočítejte s žádnou cenou, ani se do toho moc nezapočítejte!

Vaše Křížule na nule.

Kostýmy, zvukové záznamy z představení, fotografie a dokumenty všeho druhu vám přiblíží slavné inscenace, které uspěly na některém z Jiráskových Hronovů. Prohlédnout si je můžete v miletínském muzeu českého amatérského divadla. Na obrázku je postava z ústecké inscenace Vévodkyně valdštejnských vojsk.

red

POZOR, POZOR, pozor

Zapište si do svých diářů, zápisníků, sešitů, notýsků nebo rovnou do svých hlav termín 77. ročníku Jiráskova Hronova. Neukvapujte se!

Příští rok začíná přehlídka už (2.)3. srpna 2007 a potrvá do 11. srpna 2007.

Všem sedmičkám zdar!

A nezapomeňte si termín opravit ve svém elektronickém přístroji!

red

KONICA MINOLTA

ZPRAVODAJ

Zpravodaj 76. Jiráskova Hronova

Vydává organizační štáb

Šéfredaktor: Zuzana Vojtíšková

Redakce: Jana Soprová, Lenka Novotná, Pavlína Schejbalová, Vladimír Hulec

Výtvarník: Rostislav Pospíšil

Fotograf: Ivo Mičkal

Sazba: Michal Drtina

Oficiální stránky festivalu:

<http://www.hronov.cz>

Tisk: KONICA MINOLTA HRADEC KRÁLOVÉ

Cena: 9,- Kč

Redakční uzávěrka: 18. srpna 2006 v 4:02h

Vychází: 18. srpna 2006 ve 14:00h

Neprošlo jazykovou úpravou!!!